

عنوان مقاله:

همگرایی گفتمان های حکومتی، دینی و عرفانی در داستان «پادشاه و کنیزک» مثنوی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی ادبیات، زبان شناسی و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسنده:

معصومه افشاری - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه تربیت مدرس تهران

خلاصه مقاله:

مثنوی یکی از مهم ترین آثار عرفانی و تعلیمی ادبیات فارسی است. مولوی به عنوان یکی از قله های عرفانی شعر فارسی بسیار هنرمندانه و ظریف در قالب حکایت ها و داستان های شیرین، جلوه های متعددی از روزگارش را به تصویر کشیده است. یکی از حکایت های حائز اهمیت در مثنوی، حکایت پادشاه و کنیزک است. داستان پادشاه و کنیزک به عنوان اولین داستان پس از نی نامه در دفتر اولمشاهده می شود. این داستان، بستر مناسبی برای نمود گفتمان های متعدد، از طریق شخصیت پردازی ها را در خود جای داده است. هر یک از این شخصیت ها به گفتمان خاصی تعلق دارند و در مجموع در کنار یکدیگر یک کل و هدف واحدی را دنبال می کند. در این پژوهش سعی خواهیم کرد با توجه به روش تحلیل انتقادی گفتمان فرکلاف به کشف ارتباط میان حکومت، دین و عرفان، قدرت ناشی از این گفتمان ها و چگونگی انسجام متن از طریق دستور نقش گرا درسه سطحتوصیف، تبیین و تفسیر بپردازیم.

کلمات کلیدی:

حکومت، دین، عرفان، مولوی، پادشاه و کنیزک، تحلیل انتقادی گفتمان فرکلاف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716728>

